

Ο ΣΥΡΟΥ, ΤΗΝΟΥ, ΑΝΔΡΟΥ, ΚΕΑΣ ΚΑΙ ΜΗΛΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ (1913-2001)*

«Ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ» (Ψαλμ. οδ' 72)

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν Χορεία,
Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι τῆς ΡΚαθολικῆς
Ἐκκλησίας, Σύρου καὶ Τήνου,
Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιεραρχαματεῦ,
Κυρία Ὑπουργέ,
Κύριοι Βουλευτές,

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ.κ. **ΔΩΡ. ΠΟΛΥΚΑΝΔΡΙΩΤΗ**
Ἱεροκλήρυκος-Γραμματέως παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ

Ἐντιμώτατοι Ἀρχοντες τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς Σύ-
ρου,

Κύριε Διοικητὰ τῆς Α.Σ.Δ.Ε.Ν.,
Κύριε Ναύαρχε,
Εὐλαβέστατε Ἱερεῖς,
πενθηφόρε λαὸ τοῦ Θεοῦ,

Μακαριώτατε,

Μεγάλη ἡ τιμὴ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐντολῆς Σας, διὰ
νὰ ἐκφωνήσω αὐτὸν τὸν ἐπικήδειο λόγο, ἀλλὰ
πολὺ βαρὺ καὶ τὸ φορτίο στοὺς ὤμους μου, γιατί
δὲν μὲ καλεῖτε νὰ ἐγκωμιάσω, μὲ τὰ φτωχὰ μου
λόγια, ἀπλῶς ἓναν Ἱεράρχη τῆς Ἐκκλησίας,
ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα μου, καὶ ὅταν καλεῖται
τὸ παιδί νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν πατέρα του, ἡ
καρδιά του σφίγγεται καὶ αἰσθάνεται ὅτι ὁ λό-
γος του εἶναι ἀδύναμος γιὰ νὰ ἐπαινέσῃ καὶ νὰ
τιμήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τοῦ μετέ-
δωσε τὴν θεία Χάρη καὶ τὸν διηκόνησε ἕως τέ-
λους τῆς ζωῆς του.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, Μακαριώτατε, γεννᾶται
μικρὸς καὶ ἀδύναμος, ἡ χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ,
καθὼς μεγαλύνει καὶ πορεύεται στὸν δρόμο τῆς

ζωῆς του «ἐνεργεῖ ἐν αὐτῷ», δίδοντάς του εὐκαι-
ρίες πολλὰς ὥστε νὰ ἐνδυθεῖ τὶς χριστιανικὲς
ἀρετές, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀνεξικακία, τὴν ἀμνησι-
κακία, τὴν ἀφιλαργυρία, τὴν σωστὴ ἀνθρώπινη
κοινωνικὴ συμπεριφορὰ. Καὶ ὁποῖος ἄνθρωπος
κατωρθώσῃ πράγματι νὰ κεντήσῃ ἐπάνω στὸν
λευκὸ χιτῶνα τῆς ψυχῆς του, αὐτὸν ποὺ τοῦ χα-
ρίζει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ ἱερὸ Βάπτισμα, αὐτὲς τὶς
πολύτιμες ἀρετές, τότε βαδίζει στὸ δρόμο τῆς
ζωῆς ἐν μέσῳ μὲν πολλῶν δυσκολιῶν, ἀλλὰ στὸ
τέλος φθάνει τελευτῶν ἐν εἰρήνῃ, γαλήνῃ καὶ
ἡσυχῇ, διότι κατὰ συνείδησιν ἔπραξε στὴ ζωὴ
του ὅ,τι ἠδύνατο, προκειμένου νὰ εὐαρεστήσῃ
τὸν Θεόν.

Ὁ μακαριστὸς γέροντας καὶ πατέρας μας,
ὑπῆρξε ἄνθρωπος ἀδύναμος καὶ ἐκεῖνος, κα-
τώρθωσε ὅμως νὰ περιβληθεῖ τὴν πιὸ μεγάλη
ἀρετὴ, τὴν ὁποία, Μακαριώτατε, προηγουμέ-
νως, τόσο εὐστοχα καὶ εὐγλωττα, ὅπως ἄλλωστε
πάντοτε, ἐξωγραφίσατε, τὴν ἀρετὴ τῆς ἀκακίας
καὶ τῆς ἀγάπης. Π' αὐτὸ ἐπιτρέψτε μου νὰ ἐπα-
ναλάβω τὸν ψαλμικὸ λόγο «ἐποίμανεν αὐτοὺς
ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ».

Γεννήθηκε στὴν Μύκονο, τὴν 1ην Ὀκτωβρίου
τοῦ 1913, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Τὸ δεύτερο παιδί
μιας σειρᾶς τεσσάρων, ποὺ ἔζησαν ἀπὸ τὰ πρῶτα
παιδικὰ τους χρόνια τὴν ὀρφάνια, γιατί ὅταν ὁ
γέροντας ἦταν τριῶν χρονῶν, ἔχασε τὴν μητέρα
του πρῶτα, καὶ μετὰ ἕξι μῆνες τὸν πατέρα του,
καὶ τὴν ἀνατροφὴ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων τριῶν
ἀδελφῶν του ἀνέλαβε προθύμως ἡ εὐσεβεστάτη
τους προμάμη, ἡ ὁποία ἐδαπάνησε τὴν ζωὴ της
γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτα στὰ τέσσερα ἐκεῖνα
ὀρφανὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν της, ποὺ τὰ εἶχε κα-
λύτερα ἀπὸ παιδιὰ της καὶ ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς
του, ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομά της καὶ τὴν μακάριζε.

Καὶ ὅταν ἔγινε ἔφηβος καὶ νέος, μέσα στὴν
ψυχὴ του εἶχε κρυμμένη τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἐπι-
θυμία νὰ χειροτονηθεῖ κληρικὸς. Καὶ συμπτω-
ματικά, ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Στάδιο τὸ φθινόπω-
ρο τοῦ 1933, συνάντησε τὸν μακαριστὸ προκά-

* Ἐπικήδειος λόγος ἐκφωνηθεὶς ἄνευ χειρογράφου κατὰ τὴν
ἐξόδιον Ἀκολουθίαν αὐτοῦ, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Με-
ταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἑρμοιούπολεως, τῇ 16ῃ Αὐγού-
στου 2001.

τοχό του, Μητροπολίτη Σύρου Φιλάρετο Ἰωαννίδη, σὸν ὁποῖο ἐμπιστεύθηκε τὸν καρδιακὸ τοῦ πόθο. Καὶ ἐκεῖνος πρὸθυμα ἀνταποκρίθηκε, ἀναλαβὼν κατ' ἀρχὰς τὶς σπουδές του, χωρὶς νὰ φανταστεῖ ὅτι ἐκείνη ἡ συνάντηση ἐπρόκειτο νὰ ὀριοθετήσῃ τὴν ζωὴ τοῦ ἴδιου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μητροπόλεως, ἀφοῦ τὸ 1965 τὸν διεδέχθη σὸν χηρεύοντα τότε θρόνο της!

Καὶ ἐσπούδασε Θεολογία καὶ σὲ ἡλικία 21 χρόνων στὶς 31 Μαρτίου τοῦ 1934, σὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ποσειδωνίας, ἐδῶ στὴ Σύρο, χειροτονήθηκε Διάκονος. Καὶ διωρίσθη σὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σώζοντος, παρὰ τὰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ διηκόνησε φιλοτίμως τὴν Ἐκκλησία μὲ ἀπόλυτη ἀφοσίωση.

Ἀπὸ αὐτὸν περίμεναν νὰ ζήσουν καὶ νὰ σπουδάσουν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἀδελφία. Καὶ στάθηκε βράχος καὶ πατέρας καὶ ἀδελφὸς καὶ ἐπράξε τὸ καθήκον του ὅπως ἔπρεπε, ἕως ὅτου

τὴν 5ῃ Μαΐου 1940, χειροτονήθηκε σὸν αὐτὸ ἱερὸ Ναὸ, Πρεσβύτερος, καὶ προεχειρίσθη σὲ Ἀρχιμανδρίτη, διορισθεὶς Ἱεροκλήρῳ τῆς Μητροπόλεως Σύρου, τὸν Ἀμβωνα καὶ τοὺς ἱερούς ὁκρίβαντες τῆς ὁποίας, Μακαριώτατε, ὅπως προείπατε, διηκόνησε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὁλόκληρη!

Καὶ ὅταν ἤλθαν τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, ὁ ἀσυμβίβαστος καὶ φλογερὸς Ἱεροκλήρῳ Δωρόθεος ἔγινε στόχος ἐκβιασμῶν καὶ ἀπειλῶν ἐκ μέρους τῶν Ἱταλῶν καὶ τῶν Γερμανῶν· καὶ τότε, ὁ μακαριστὸς Φιλάρετος τὸν παρεκάλεσε νὰ μεταβεῖ στὴ Μύκονο, προκειμένου νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγουμενία τῆς ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Τουρλιανῆς, κάτι τὸ ὁποῖο ἔγινε ἓνα βροχερὸ καὶ κρύο βράδυ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1943. Ἐπέπρωτο ἐκεῖ νὰ σφραγίσῃ τὴν ζωὴ του καὶ τὴν ζωὴ αὐτῆς τῆς Μονῆς, μὲ μιὰ μεγαλειώδη ἱστορία, καθότι τὴν κατέστησε κέντρο τῆς Ἑθνικῆς Ἀντιστάσεως, περιώνυμη καὶ περὶζηλη μεταξὺ τῶν ἄλλων μοναστικῶν ἐνδiciaτημάτων τῆς εὐλογημένης μας πατρίδος, ποὺ τότε πολέμησαν καὶ προσέφεραν τὴν καρδιά τῶν κληρικῶν τους, γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία!

Δὲν δίστασε, Μακαριώτατε, ὁ πολυοστεφὴς αὐτὸς Ἱεράρχης, νὰ κατεβεῖ στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1943, μὲ τὴν γαλανόλευκη στοὺς ὤμους τοῦ ἀπὸ τὸ ἡγουμενεῖο τῆς Μονῆς, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀμβωνα τοῦ καθολικοῦ της, ἐνώπιον τῶν Ἱταλῶν, νὰ ἐκφωνήσῃ πύρινο ἐθνικὸ λόγο, ὥστε νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὶς ὕβρεις καὶ τὶς ἀπειλές τους. Ἐκεῖ, στὴ Μύκονο, στὸ βουνὸ τοῦ Ἀη Λιά, στὴν Ἀνω Μερά, καὶ στὴν παραλία τοῦ Καλοῦ Λειβαδιοῦ, μὲ τοὺς Ἑλληνες πατριώτες, ἔδινε τὸ στίγμα τῆς πρὸ λεβέντικης κυκλαδίτικης ἱερατικῆς ψυχῆς. Δὲν ἐσιώπησε ποτὲ καὶ δὲν ἐπέτρεψε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή σὸν ἑαυτό του νὰ προδώσῃ τὴν παρακαταθήκη τῆς θείας Χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη τῆς μεγάλης ιδέας, γι' αὐτὴ τὴν αἱματοβαμμένη πατρίδα.

Ἀγωνίσθηκε καὶ ἐμόχθησε πολὺ. Μυκόνιοι, συμπατριῶτες του, ἐγλίτωσαν ἀπὸ βέβαια θάνατο, γιὰ τὴν εὐχὴ τῶν λίσσων τῶν μελλόντων νὰ ἐκτελε-

σθοῦν προέτασσε τὸ ὄνομά του καὶ τὸν ἑαυτὸν του!

Ἰεροκλήρῳ, περιοδεύων νύχτα καὶ μέρα τὰ δώδεκα νησιὰ τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτῆς Περιφερείας, ὅχι ὅπως σήμερα μὲ πλοῖα μεγάλα καὶ ταχύπλοα, ἀλλὰ μὲ καΐκια, μὲ μικρὲς βάρκες, μὲ χίλιους δυὸ κινδύνους, δίδασκε μὲ τὸν λόγο του καὶ ἐμψύχωνε μὲ τὴν παρουσία του.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀναγνωρίσασα αὐτοὺς τοὺς κόπους καὶ τοὺς πολλοὺς μόχθους του, τὸν ἐξέλεξε Μητροπολίτη Σύρου στὶς 15 Νοεμβρίου τοῦ 1965, καὶ ὅταν ἔφθασε ἐδῶ, στὴν Ἐρμούπολη, ὡς ἐψηφισμένος γιὰ νὰ χειροτονηθεῖ στὸν Ναὸ τοῦ πολιούχου τῆς πόλεώς μας, Ἀγίου Νικολάου, τὴν 21η Νοεμβρίου, τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ συνέρρευσαν καὶ κατέκλυσαν τὸ λιμάνι, τὴν ὁδὸ Ἐρμού, τὴν ἱστορικὴ πλατεία Μιαούλη, καὶ τὸν σήκωσαν στὰ χέρια ἐπευφημώντας «Ἀξίος, Ἀξίος!».

Τριάντα ἔξι χρόνια πέρασαν! Τριάντα ἔξι χρόνια, στὰ ὁποῖα ὁ γέροντας ἐργάσθηκε ἀνύστακτα, ἕως τέλους, δοκιμάστηκε, πληρώθηκε, πικράθηκε, ἀλλὰ καὶ ἀγαπήθηκε πάρα πολὺ ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς Μητροπόλεώς του. Πολλοὶ τὸν πίκραναν ἠθελημένα, ἄλλοι ἀθέλητα! Πολλοὶ δοκίμασαν τὴν ἀντοχή του, ἀλλὰ δὲν γνώριζαν ὅτι προσέκρουαν ἐπάνω σὲ μιὰ καρδιὰ πὺν ἦταν γρανιτένιος βράχος, ἐπάνω σὲ μιὰ καρδιὰ πὺν ὀγδόντα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια χτύπησε μὲ τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς τῆς θάλασσας, τῆς καρδιᾶς τῶν ναυτικῶν, τῶν καπετανέων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ χθές, Μακαριώτατε, τὸν γυρεύουν καὶ ἔχουν ὑψώσει στὰ ἄλμπουργα τῶν καραβιῶν τοὺς μεσίστιες τὶς σημαῖες. Τὸν θυμοῦνται νὰ ἀνεβαίνει στὶς γέφυρες, νὰ τοὺς ἀγκαλιάζει καὶ νὰ προσεύχεται στὸν Ἅγιο Νικόλαο, γιὰτὶ ἦταν κι ἐκεῖνος θαλασσινός. Ναυτικὸ τὸν ἔλεγον καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπαν, ζητοῦσαν νὰ τοὺς εὐλογῇ καὶ τὸ ἔκανε μὲ περισσὴ χαρὰ, γιὰτὶ ζοῦσε μαζί τους τὶς φουρτοῦνες καὶ τὶς δυσκολίες καὶ ἤξερε πόσο τίμοι ἀγωνιστὲς τῆς ζωῆς εἶναι αὐτοὶ οἱ θαλασσοπόροι μας. Καὶ ὅταν ἡ καρδιὰ αὐτὴ πληγώθηκε πολὺ ἀπὸ πικρίες καὶ δοκιμασίες ἄδικες, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, πὺν πάντα βρῆκε τὴν πόρτα του ἀνοιχτὴ στὰ προβλήματα καὶ τὶς δυ-

σκολίες του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δεσπότη μας, πατέρα μας, θέλουμε νὰ ζήσεις πολλὰ χρόνια, νὰ σὲ ἔχουμε ἀνάμεσά μας, νὰ σὲ βλέπουμε καὶ νὰ σὲ καμαρώνουμε», γιὰτὶ ἰδιαίτερα οἱ Ἐρμούπολιτες, αἰσθανόντουσαν ὑπερήφανοι γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν λεβεντιά τοῦ Δεσπότη τους, τοῦ Ποιμενάρχη τους!

Ὅμως ἡ καρδιὰ αὐτὴ, Μακαριώτατε, προχθὲς τὸ πρωῒ, ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ. Κουρασμένη ἀπὸ τὰ χρόνια, τὸν κόπο καὶ τὸ μόχθο τῆς ζωῆς, φορτωμένη ὅμως ἀγάπη καὶ συγχώρηση. Ποτέ, Μακαριώτατε, ὁ γέροντας δὲν συνέστησε Ἐπισκοπικὸ Δικαστήριον, ποτέ δὲν τιμώρησε Κληρικὸ, οὔτε μὲ μιᾶς ἡμέρας ἀργία. Ποτέ δὲν ἐπετίμησε κανέναν, σὲ τέτοιο σημεῖο πὺν νὰ τὸν ζημιώσει. Ὑπῆρχαν προβλήματα, γιὰτὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἤξερε ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ ξεθωριάζει καὶ νὰ τὰ ἀντιμετωπίζει μὲ τὴν «ἀκακία τῆς καρδιάς αὐτοῦ»!

Θὰ τὸν θυμοῦνται οἱ κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς, πὺν περιτριγυρίζουν αὐτὴ τὴν ὥρα τὴ νεκρικὴ του κλίνη, οἱ καλοὶ ποιμένες ἀπὸ τὴν Σύρον, τὴν Τήνον, τὴν Ἄνδρον, τὴν Μύκονο, τὴν Σίκινο, τὴν Σέριφο, τὴν Σίφον, ὅσοι πρόλαβαν νὰ ἔλθουν, μιὰ καὶ ἐπέλεξε νὰ μεταστεῖ στὴν αἰωνιότητα, τὴν ἴδια ἡμέρα, πὺν οἱ ἐκ τῶν περάτων Ἀπόστολοι, συνηθροίζοντο στὴν Γεθσημανῇ, γιὰ νὰ προπέμψουν τὸ σεπτὸ σκῆνος τῆς Παναγίας. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός. Ἐφυγε χθές, παραμονὴ τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, πὺν τόσο καὶ ἐκεῖνος ἀγάπησε καὶ ἐτίμησε, τὴν ὁποία εἶχε προστάτιδά του καὶ πὺν στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς του ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομά της καὶ ἔστρεφε τὰ μάτια του πρὸς τὴν Τήνον καὶ ζητοῦσε τὴν βοήθειά της.

Μακαριώτατε,

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Σύρου καὶ ὁ ἱερὸς Κλῆρος, ἑκατὸν δέκα κληρικοὺς ἐχειροτόνησε ὁ γέροντας στὴν 36ετῇ θεοφιλῇ, πολυσχιδῇ καὶ καρποφόρῃ διακονίᾳ του, Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ Σᾶς εὐγνωμονοῦμε, γιὰτὶ μὴ φειδόμενος κόπου καὶ μόχθου τῶν προηγουμένων ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ κλύδωνος θαλάσσης, ἦλθατε ὡς ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸν τιμήσετε καὶ νὰ τὸν συνοδεύσετε, πρῶτος Ἐσεῖς, ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἑλλαδικῆς

Έκκλησίας, μαζί με τούς Σεβασμιωτάτους Ίεράρχας, τούς Άρχοντας και τόν πενθηφόρο λαό, στόν τάφο τών προκατόχων του, ό όποιος τόν αναμένει στά προπύλαια τοῦ νεκροταφειακοῦ Ναοῦ τοῦ Άγίου Γεωργίου, γιά νά τόν παραλάβει σωματοφόρος. Έκεῖ ό Άνθιμος, ό Δανιήλ, ό Άλέξανδρος, ό Μεθόδιος, ό Άθανάσιος, και ό γέροντάς του ό Φιλάρετος, με αναμμένες λαμπάδες τόν περιμένουν γιά νά προπέμψουν τήν ψυχή του στήν φωτεινή αἰωνιότητα, σέ ἕνα ἄλλο Θυσιαστήριο, ἐκεῖ όπου ἀπό χθές προσεύχεται και δέεται γιά όλους ἐμᾶς.

Πατέρα μου, γέροντά μας, ἔφθασε ἡ σκληρή στιγμή γιά νά ἐπαληθευθοῦν τά λόγια πού μᾶς ἔλεγες αὐτές τίς τελευταῖες ἡμέρες, όταν ἀνήμπορο πιά σέ φροντίζαμε, «βλέπετε, σέ λίγο δέ θά με ἔχετε πιά!» Ἔφθασε λοιπόν ἡ ὥρα νά μὴν σέ ἔχουμε πιά, και νά πού τώρα σέ συνοδεύουμε στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας γῆς.

Σφυρίζουν αὐτή τήν ὥρα τά πλοῖα στά μουράγια, ἀλλά ὄχι περιμένοντας γιά νά σέ μεταφέρουν στήν πατρίδα μας, τήν ἀγαπημένη σου Μύκονο, ὅπου ἐτέλεσες τήν πρώτη σου Λειτουργία σάν κληρικὸς τὸ 1934 και τήν τελευταία, στίς 8 Ἰουλίου ἐφέτος, στὸν ἴδιο Ναό, τὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, στὸ Ἱερό τῆς ὁποίας ἔμαθες και διδάχθηκες τὴ λειτουργικὴ ζωὴ και τὴ μυσταγωγία τῆς, ἀλλὰ στήν ἀντίπερα ὄχθη, ἐκεῖ ὅπου γιά πρώτη φορὰ θά ταξιδεύεις μόνος!

Πατέρα μας, νά ξέρεις, ὅτι δέν θά σέ λησμονήσουμε ποτέ· ὅσο θά ζοῦμε και ἡ καρδιά μας θά κτυπᾷ, θά προσευχόμαστε, ἐλάχιστοι ἐμεῖς, γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς σου, ἀλλά κι ἐσύ, ἐκεῖ ὅπου τώρα μεταβαίνεις μὴ μᾶς λησμονήσεις στήν προσευχή σου.

Μακαριώτατε,

Εὐχεσθε ἐκ μέσης καρδίας, ὅπως Κύριος ό δικαιοκρίτης Θεός, κατατάξει τήν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Ἀμήν!

